

TRANSLATION

ნიკო ლორთქიფანიძე

...და ქრისტე აღსდგა მაშინ ჩემს გულში

...იმ ცივ, დაწყევლილ, ნისლიან-ბურუსიან ქვეყანაში დავკარგე სიყმაწვილე, იმედი, სულის სიმშვიდე, თვალების ელვარება, აღტაცება, სიყვარული და სიძულვილი.

ლანდივით დავდიოდი მიდამოთა შორის, სადაც ერთხელ ყოველი ბალახი ჩემთვის ამოდიოდა და ყოველი კუკური ნეტარებით მათრობდა.

ხეებს ფოთლები უკვე თხუთმეტჯერ გამოეცვალა და ჩემი სურათი სრულიად დავიწყებოდა. წინათ, მათ ჩრდილში რომ შევაფარებდი თავს, ფოთლები საიდუმლოებას მზის სხივებისას ჩამფუჩუნებდა და ჩიტები გულისნადებს მიჭიკჭიკებდნენ. ახლა კი ვედარ გავიგე მათი საუბარი. შრიალი ღრიალად მეჩვენებოდა და სტვენა ბულბულის – მამლის ყვილად.

ერთი მე ვიყავ ყველასათვის უცხო, უსარგებლო.

ქრისტე, მართლაც, ჯვარცმული იყო ჩემს გულში.

* * *

აღდგომის წინა ღამე დადგა. არავინ მყავდა არც მისალოცავი, არც სანახავი; არც გასახსნილებლად მივეშურე ბოდი სადმე. გადავდიოდი ერთი ქუჩიდან მეორე ქუჩაზე; ვსინჯავდი მტვერს; დიდხანს ვაცქერდებოდი ზოგიერთ გამვლელს; შევყურებდი მოწმენდილ ცას და კლაკნით მიმდინარე რიონს.

უმიზნო ხეტიალმა მთაზე ამიყვანა. ძველებურადვე მოღუშული ბარგატის ტაძრის ნანგრევები გადამეღობა წინ. ვარსკვლავებით მოჭედილ ცის ლიტანიას შეუერთდა ლიტანია ქვეყნად და ცეცხლის წერტილები ორკეცად აციმციმდა.

საზარი იყო ჯვარცმული ერის მხიარული ღაღადისი ჯვარცმული ქრისტეს აღდგომის გამო. თვალი მოვარიდე.

გავყევი კედელს. მივარდნილს ადგილს ვიღაცა დაყრდნობოდა ნანგრევს და ლოცულობდა. გულმხურვალი და ჩუმი იყო ლოცვა; სახეს ვერ ვხედავდი მლოცველისას, მაგრამ მთელი სხეულის მოდუნება, ღრმად დახრილი თავი, გრძელი ღონდეთ დაშვებული თმა, ხელები, რომლითაც კედელს მიბჯენოდა, მიმტკიცებდა მლოცველის ტანჯვას, სასოებას და იმედს. ორიოდ მის სიტყვას მოვკარ ყური: „ღმერთო, აღადგინე... ღმერთო, მკვდრეთით აღადგინე. ღმერთო, ჯვარცმული აღადგინე ერი და მიეც ძალა და სიმხნე!“

მეც ნელ-ნელა დავეშვი მუხლებზე. იმედის შუქმა გააპო მკერდი... და ქრისტე აღსდგა მაშინ ჩემს გულში.

Niko Lortkipanidze

...AND THEN CHRIST AROSE IN MY HEART

Translated By Eter Churadze

...In that cold, misty and hazy country, I lost my juvenility, hope, the tranquillity of my soul, the dazzle of my eyes, my admiration, love and hate.

I walked as a ghost across the area where, in the past, each grass grew for me and each bourgeon inebriated me with bliss.

The trees had already changed their leaves fifteen times and had completely forgotten my portrait. In the past, when I used to take shelter under the trees, the leaves whispered the secrets of the sun into my ear and the birds tweeted their thoughts. Now, I could no longer understand their talk. The rustle seemed a roar, and the nightingale's whistle seemed a cockcrow.

Only I was alien and useless to everyone.

Christ was truly crucified in my heart.

* * *

It was the Great Sabbath. I had no one to wish Happy Easter to and no one to visit; I was not going anywhere to break my fast. I was walking on one street after another, tasting the dust, staring at some of the passengers and looking at the clear sky and the winding River Rioni.

After wandering the streets, I found myself upon a mountain. The gloomy ruins of the Bagrati Cathedral – as it was before – barred the way in front of me. The litany of a star-spangled sky merged with the litany of the land, and fire dots began to glimmer twice as much.

How formidable the crucified nation's festive outcry on the resurrection of crucified Christ was!

I looked aside.

I walked along the wall. Someone was leaning on the ruins in a secluded place and offering up a prayer. The prayer was tumultuous and quiet at the same time; I could not see the face of the worshipper but the lassitude of their whole body – the bowed head, long and slowly loosened hair and hands resting against the wall proved the worshipper's torment, expectancy and hope. I discerned only two words: "God Almighty, raise it... God Almighty, raise it from the dead. God Almighty, raise our crucified nation and give it strength and courage!"

I too began to kneel down very slowly. The light of hope split my breast... and then Christ arose in my heart.